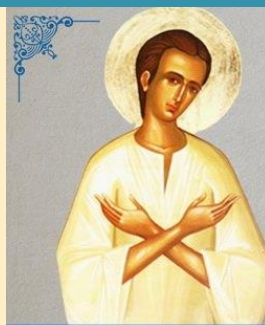

BULETIN ORTODOX 93

Misiunea Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni
544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7
website: www.sfmariakitchener.com
facebook: [Misiunea Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni](https://www.facebook.com/Misiunea-Sfanta-Maria-si-Sintii-Martiri-Brancoveni)

"Cred că numai în adevărul evanghelic își poate găsi omul liniștea de suflet."

VALERIU GAFENCU
1921 - 1952

Averea, surogat al păcii lăuntrice

Dregătorul din Evanghelie (Luca XVIII, 18-27) era tânăr și bogat, având tot ceea ce un om își poate dori mai mult. De obicei, la tinerețe nu prea poți fi bogat, așa cum, de obicei, atunci când poți deveni bogat nu mai ești tocmai tânăr. Și cu toate acestea dregătorul, deopotrivă tânăr și bogat, era neliniștit.

Știm și că alt bogat, cel căruia i-a rodit țarina (Luca XII, 16-21), își caută sursa de liniștire tocmai în recolta sa: Suflete ai multe bunătați strânse pentru mulți ani! Mănâncă, bea, veselește-te!

Problema dregătorului este, de fapt, problema oricărui

bogat care se întristează pentru că nu-și poate înveșnici condiția sa bazată pe posesiuni pământești. **Care bogat n-ar vrea să trăiască veșnic în mijlocul averilor sale de pe pământ?**

De aceea, dregătorul din Evanghelie îi pune lui Iisus întrebarea vieții lui: Ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Cu alte cuvinte: **Cum pot să trăiesc veșnic, bucurându-mă de toate agonisile mele?** Răspunsul Mântuitorului Hristos vizează, în mod indirect, condiția trupească a omului, trecătoare, asemenea tuturor posesiunilor pământești: Vinde tot ce ai și împarte săracilor, apoi urmează-mi Mie! Paradoxal, bogăția adevărată vine nu din acumularea de bunuri, ci, dimpotrivă, din împărțirea lor. Astfel, omul scapă de presiunea grijilor lumești, eliberându-se de ele ca de o povară ce apasă pe ceea ce este mai important pentru el: legătura cu Dumnezeu.

Avem nenumărate exemple de oameni, asemenea dregătorului bogat, care au eșuat lamentabil, chiar tragic, în încercarea lor de a-și găsi liniștea și bucuria în posesiuni materiale. Liniștea și bucuria omului vin dintr-o inimă împăcată cu ceea ce el este și ceea ce el are, chiar și-atunci – sau mai ales atunci - când are numai neazuri sau încercări. De-aici începe, de fapt, împăcarea cu Dumnezeu și cu semenii.

Pe de altă parte, nu trebuie să confundăm pacea sufletească cu indiferența. Când în jurul tău e multă nedreptate, nu poți avea pace sufletească dacă o îngădui sau, și mai grav, o cultivi și o încurajezi. Dobândești pace lăuntrică abia atunci când ai făcut tot ceea ce depinde de tine să poți îndrepta o strâmbătate omenească sau, cu-atât mai mult, cauți să corectezi propria strâmbătate. Nu-i ușor lucru să te eliberezi de neliniști sufletești și să dobândești pacea inimii, dar tocmai de-aceea Hristos ne cheamă în Biserica Sa. Așa vom învăța a trăi cu-adevărat! p. didel

Steve Jobs: Dumnezeu ne-a lăsat simțurile ca să recepționăm dragostea, sentimentele celor din jur

”Am ajuns pe culmile succesului în lumea afacerilor. În ochii altora, viața mea este un simbol al succesului. Cu toate acestea, în afară de munca mea, nu prea am alte motive de bucurie. În final, averea este doar o “felie” de viață cu care sunt acomodat, obișnuit.

În această clipă, zăcând pe patul de spital, filmul vieții mele mi se perindă prin fața ochilor. Realizez că toată recunoașterea, laudele, bogăția de care m-am bucurat au pălit, au devenit fără de sens în fața apropiatei morți.

În întunericul camerei, mă uit la luminile verzi de la aparatele care mă țin în viață, aud sunetele mecanice sacadate făcute de ele și simt respirația Zeului Morții apropiindu-se. Acum când am făcut bani cât pentru trei generații, ar trebui să ne concentrăm pe alte aspecte ale vieții care nu au legătură cu partea financiară. Trebuie să fie ceva mai important de atât! Să fie relațiile... să fie arta, să fie un vis neîmplinit din tinerețe...

Fuga non-stop după bani transformă o persoană, cât de normală ar fi ea, într-o ciudățenie asemenea mie.

Dumnezeu ne-a lăsat simțurile ca să recepționăm dragostea, sentimentele celor din jur. Și nu iluziile false aduse de averi.

Toți banii, toate proprietățile și investițiile din viața mea.. nu le pot lua cu mine în mormânt. Tot ce pot lua sunt amintirile scaldate în iubirea dată și primită. Acestea sunt adevăratele bogății care te vor urma, însoți mereu, dându-ți puterea și lumina care sunt necesare să mergi mai departe. Dragostea nu cunoaște distanță. Viața nu are limite. Mergi unde vrei să mergi. Atinge vârfurile pe care vrei să le atingi. Totul se bazează pe 2 lucruri: inima și mâinile tale. Atât.

Poți să angajezi pe cineva să conducă mașina în locul tău, să producă bani pentru tine. Dar nu poți plăti pe cineva să îndure boala în locul tău.

Lucrurile materiale pierdute mai pot fi recuperate. Dar e un lucru care nu poate fi recuperat odată pierdut: viața.

Când o persoană intră în sala de operație, va realiza că există o carte pe care nu a terminat-o de citit – “Cartea trăitului sănătos”.

Indiferent de etapa vieții în care ne aflăm acum, odată cu trecerea timpului, ne vom confrunta cu ziua în care cortina va cădea peste noi.

Pune preț pe dragostea pentru familia ta, iubește-ți consortul, prietenii.

Poartă-te bine cu tine. Prețuiește-i pe ceilalți”, a spus Steve Jobs, conform unica.ro

<http://oficialmedia.com/>

Liniștea sufletească este cel mai bun medicament!

Omule, medicamentul tău este liniștea inimii! Liniștea sufletească este cel mai bun medicament. Atunci când sufletul tău este liniștit, exteriorul, anturajul și circumstanțele mai puțin contează. Dacă te linișești, în virtutea credinței în Dumnezeu, mergi pe calea tămăduirii. Când ești liniștit, circulația sângelui este prielnică și inima bate în ritmul ei! Minte, analizează, observă, cugetă, își descoperă cuvinte balsamice și se umple de putere pozitivă!

Fă o rugăciune curată și negrăbită, forțează-te un

pic și stai mai mult la rugăciune, ca mintea ta să reușească să intre în această stare de împlinire sufletească: rugăciunea!

Omul liniștit nu se îmbolnăvește, pe când omul neliniștit, suferă de inimă, dureri de cap, de burtă, de neputință. Omul contemporan, suferă foarte des de depresie! Această stare diavolească, este lipsa liniștii minții și a inimii. Inima nu se smerește, nici nu se roagă și în rezultat este agitată, neordonată, tulburată, angoasă și închisă. **O inimă care nu are liniște nu găsește nici un motiv de bucurie și recunoștință. Doar omul care are liniște sufletească, se poate bucura de picătura de ploaie ca și de salariul lunar.**

Vorbim de pace dar ea se câștigă cu război! Vorbim de liniște dar ea se câștigă cu luptă. Vorbim de biruință sufletească dar pentru ea trebuie să facem jertfă trupească: jertfim dorințe și plăceri, iubim înfrânarea.

Și dacă ai început a iubi liniștea și ai fost cuprins de ea, nu vei dori niciodată să o pierzi și te vei strădui mereu să o simți! Vei lupta pentru ea! Nu te vei mânia! Vei ierta! Vei iubi! Vei avea răbdare! Te vei ruga sincer, atent, negrăbit, cuviincios, smerit!

Da, vei avea lupte: să te tulburi, să cârtești împotriva vieții, să pierzi această stare de liniște sufletească și doar smerenia ți-o păstrează integră! Smerenia smereniei! Doar mândria te neliniștește! Doar din mândrie „cazi în prăpastia depresiei și a deznădejdi”. Doar păcatul săvârșit, te asuprește prin mărturia și judecata conștiinței și doar pocăința, îți poate reda liniștea de altădată!

Liniștea sufletească vine din predarea în Voia lui Dumnezeu! Ea mai vine când omul se încrede în Înțelepciunea Proniatoare a lui Dumnezeu. Ea vine și din răbdarea în Hristos. Ea coboară odată cu rugăciunea. Ea este fiică a milosteniei. Ea este consecință a iertării. E un dar de Sus!

Ai răbdare, o vei câștiga! Îndeplinește canonul pentru ea și pe măsura îndeplinirii vei simți lucrarea ei!

Liniștea sufletească este vindecătoare.

Liniștea sufletească, dar de la Dumnezeu, expresie a Harului, lucrare a Duhului Sfânt, rezultat al rugăciunii, al păcii interioare, iubirea smereniei, lucrare sfântă a omului, este cel mai bun medicament.

Pace, liniște și Har în suflet dragi cititori!

Preot Boian Nicolai

<http://www.ucenic.info/>

Antonio, spaniolul care a îmbrățișat Ortodoxia, s-a vindecat de cancer prin Sf. Grigorie Decapolitul

Antonio Pavel Muñoz Valle s-a convertit la Ortodoxie în urmă cu aproape patru ani pentru că a descoperit la noi o credință mai „profundă” și mai „bucuroasă” decât cea în care a fost crescut. Procesul lui de convertire a fost unul „lent” și se datorează atașamentului față de slujbele ortodoxe, față de Mănăstirile Bistrița și Antim, dar mai ales față de Sfântul Grigorie Decapolitul care l-a ajutat foarte mult în momente cruciale.

„Trecerea mea nu a fost spontană, ci lentă”, ne-a explicat Antonio în cadrul unei vizite în redacția Basilica.ro.

„Mi-am închiriat un apartament aproape de Mănăstirea Antim și am

început să mă duc la rugăciune acolo. Eu am crezut în Dumnezeu dintotdeauna, dar acum e altceva, am cunoscut o altă credință, credința ortodoxă care e o credință bucuroasă. Acesta este un motiv important pentru care am ales Ortodoxia”, a subliniat oaspetele nostru.

Se întâmpla în 2007. De atunci a rămas în România, unde are o mică firmă. Merge lunar în Spania să-și vadă rudele, dar locuiește în București. „Și mă duceam mereu la Mănăstirea Antim, unde mă rugam liniștit în colțul meu. Între timp au început să mă cunoască și părinții de acolo cu care m-am împrietenit, iar unul dintre ei mi-a spus odată: «Antonio de ce nu vii o zi la slujba de duminică?»». «Ce?! E o slujbă de trei ore. Îmi strică duminica. Mă rupe. Nu, nu vin»”, i-a spus Antonio pe loc, dar ulterior a mers și nu i-a părut deloc rău. „M-am trezit într-o zi de dimineață m-am dus la slujbă și am rămas până la final, aproape 4 ore și atunci am descoperit ceva. Am descoperit că nu putem merge la biserică și în trei sferturi de oră să ajungem la o stare spirituală în care să vorbim cu Tatăl nostru și cu Iisus Hristos”. „E prea repede”, a spus Antonio comparând Liturghia Romano-Catolică cu cea Ortodoxă. „Când ajungi în biserică, trece aproape un sfert de oră până te acomodezi, te uiți cine e lângă tine, ascuți un pic și vezi că a trecut o oră, iar tu nu te-ai rugat deloc și nu mai ești cu Dumnezeu”. „Asta a fost prima intrare a mea în Ortodoxie”, își amintește Antonio cu emoție strecurând din greșeală câte un cuvânt în spaniolă. „După aceea am repetat, am tot fost la biserică și am simțit harul lui Dumnezeu, ca o căldură sufletească și am început să mă gândesc să trec la Ortodoxie. Apoi au trecut câțiva ani până când o călugăriță de la Mănăstirea Bistrița mi-a spus «Antonio, de ce nu te faci ortodox? Tu tot timpul ești în Biserica Ortodoxă»”.

Și a răspuns afirmativ. Prin maică l-a cunoscut pe Părintele Varsanufie de la Mănăstirea Pătrunsa care, după o perioadă de pregătire l-a botezat pe Antonio în râul Iordan, pe data de 17 ianuarie 2016, în ziua serbării Sfântului Antonie cel Mare. „Asta a fost trecerea mea. Dar a fost lentă”, insistă interlocutorul nostru. „Am fost de o mie de ori la biserică, la mănăstiri. Merg la Mănăstirea Bistrița din anul 2007”. La Mănăstirea vâlceană Bistrița s-a atașat de Sfântul Grigorie Decapolitul, lângă a cărui raclă s-a rugat de multe ori și a primit ajutor nesperat, mai ales în 2016 când a aflat că este grav bolnav. „Eu am avut cancer”, ne-a spus senin omul. „M-am dus în Spania împreună cu fata mea, mi-am făcut analize și mi-au spus că mai am șase luni de trăit. Trebuia să încep cu radioterapie ca să prelungesc perioada până la un an un an și ceva, nu mai mult”. Fusese diagnosticat cu cancer la prostată cu metastază și două tumori.

-05-

„Și le-am spus că nu vreau radioterapie pentru că dacă încep acest tratament voi fi îngreuiat de efectele sale adverse”, a adăugat Antonio Pavel. Cu toate acestea, a dorit să revină în România, la Mănăstirea Bistrița. A mers la moaștele Sfântului Grigorie care îl ajutase mai demult într-o problemă cu fiul său, așa cum a spus într-un interviu pentru Lumea Crediței.

„Am mers la călugărița aceasta de la Bistrița și i-am spus: «Am o problemă serioasă. Roagă-te pentru mine!». Apoi am vorbit mult și cu Părintele Grigorie, cu Sfântul Grigorie. Iar la o lună am plecat înapoi în Spania, fără să iau vreun medicament”, a evocat Antonio.

În Spania a mers din nou la analize, iar doctorii au descoperit că nu mai erau nici tumorele nici metastaza. „De la indicatorul de cancer care arăta 1054 când am plecat, acum ieșise 0,05. După o lună. Asta a fost lucrarea Sfântului Grigorie Decapolitul! Trebuie ca lumea să știe lucrul ăsta”, a mărturisit Antonio Pavel.

„Trebuie să se știe că numai credința ne poate vindeca. Numai credința! Restul nu ne vindecă. **Că boala nu vine numai fizic, ci mai mult spiritual. Boala este o vindecare. Când avem o boală importantă, dacă trecem prin ea, ne vindecăm pentru că învățăm ceva”.**

„**Eu știu că boala asta a venit din cauza grijilor, am avut o problemă foarte importantă cu firma pe care o am în București pentru că atunci când ai o firmă mică, problema firmei este o problemă personală. Și am învățat. De ce m-am îngrijorat atât, de ce am avut acest stres? Din cauza lipsei credinței. Dacă aveam credință nu mă mai îngrijoram”.**

„Asta a fost învățătura, asta a fost vindecarea reală. Pe lângă vindecarea fizică, aceasta a fost o vindecare mai importantă. Și știu că m-am vindecat cu ajutorul oamenilor pentru că Dumnezeu se folosește de doctori și de oamenii din jurul nostru ca să facă minuni”.

Antonio provine dintr-o familie cu șase copii, a căror mamă a murit pe când ei erau foarte mici, iar el a fost crescut de sora sa cu 20 de ani mai mare și de soțul acesteia, catolici practicanți, care i-au insuflat credința pentru Dumnezeu.

El a spus că s-a născut și a crescut, de fapt, într-o mănăstire, în Mănăstirea Sfântul Francisc de Assisi, în Arcos de la Frontera. Așezământul catolic, datorită contextului politic al vremii, a fost naționalizat, iar printr-o întâmplare, bunicul său a cumpărat o parte din domeniul respectiv, unde Antonio spune că a crescut „ca într-o poveste cu îngeri”.

Duminica mergea cu toți frații la biserică, și se bucura de frumusețea slujbelor. Asta până pe la vârsta de 15 ani, după care, din păcate, a început să se îndepărteze de Dumnezeu.

A redescoperit dragostea de Dumnezeu prin intermediul ortodoxiei românești și spune cu bucurie asta peste tot în lume.

Sursa: www.Orthodox.md

Cuvânt al Sfântului Nil Ascetel despre dobândirea păcii sufletești

Mulți oameni își doresc să aibă liniște și pace în suflet, dar puțini sunt cei care reușesc acest lucru. Motivele eșecului în această privință rezidă, de regulă, doar în atașamentul pătimăș față de lucruri. Averea, slava de la oameni, desfrânarea sau orgoliul ne împiedică să fim liniștiți. Deși Cuvântul ascetic scris de Sfântul Nil se adresează preponderent monahilor, pasajele despre liniștire ne pot fi de folos și nouă, celor ce trăim în lumea tot mai plină de tulburare de astăzi.

Liniștirea șterge amintirea greșelilor

De regulă, înțelegem prin liniștire, efectul produs de un concediu reconfortant sau o după-amiază petrecută într-un parc relativ liber. Desigur, nu negăm că acest efect poate semăna în inimile noastre iluzia unei păci nesfârșite sau a unei liniștiri absolute. Cu toate acestea, a doua zi, la serviciu, ne dăm seama că am fost robii unei înșelări. Pacea și liniștea noastră s-au risipit mai repede decât fumul în văzduh. Înainte de a trece la textele savuroase ale Sfântului Nil Ascetel trebuie să stabilim un criteriu de bază al existenței liniștii în propriile inimi: durata îndelungată a acesteia. Dacă liniștea noastră durează până la prima coadă la care trebuie să stăm sau până la primul cuvânt aspru care ni se adresează de o altă persoană, înseamnă că ne amăgim inutil. Suntem departe de liniște și stăm în imperiul tulburării și a patimilor. De aceea, Sfântul Nil afirmă despre începători: "Trebuie sfătuiți, dacă au ieșit de curând din tulburări, să se îndeletnicească cu liniștirea și să nu împrăpăteze, prin drumuri dese, rănilor produse cugetării prin simțuri, nici să aducă alte forme vechilor chipuri ale păcatelor, ci să ocolească furișarea celor noi și toată sângețoșia să le fie spre a șterge vechile închipuiri" (Sfântul Nil Ascetel, Cuvânt ascetic, în: "Filocalia", vol. I, trad. pr. Dumitru Stăniloae, Editura Humanitas, București, 2005, p. 184). Acest pasaj pare la prima vedere de neutilizat în viața zbuciumată din lume. Cu toate acestea, vom observa că această primă impresie nu este și cea corectă. Astfel, depinde doar de noi dacă acceptăm sau nu tulburarea din jur. Zgomotul exterior sau conflictele nu au cum să ne fure pacea decât dacă noi înșine dăm curs patimilor care ne stăpânesc. Dacă o persoană mă jignește, depinde doar de mine dacă aleg să răspund la fel sau nu. Nimeni nu îmi poate fura libertatea de a nu jigni. Cu o singură excepție: patima mâniei. Liniștea ne este oferită de propria smerenie și de dorința de a nu fi cârtitori sau bârfitori. Cine nu cârtește nu se supără din lucruri inutile sau care nu îl privesc. De asemenea, cine nu bârfește nu își atrage greșeala pe care o observă la altă persoană. Acestea sunt rănilor produse cugetării prin simțuri. Când vedem sau auzim sau vorbim despre un lucru rău, ne rănim interior. Aceste răni ne risipesc liniștea și ne îndeamnă să ne căutăm dreptatea proprie. Noi, însă, trebuie să ne lepădăm de patimi și să încercăm să apărăm cetatea liniștii aflată în inima noastră. De aceea, Sfântul Nil ne oferă o nouă treaptă: după lepădarea patimilor și păcatelor, să ne silim să alungăm inclusiv amintirea păcatelor vechi. Astfel, mintea, eliberată de închipuiri și amintiri păcătoase, poate într-adevăr să găsească pace. În **concluzie, există două etape care trebuie respectate pentru a dobândi liniștea interioară. Prima constă în lepădarea propriilor patimi și păcate, iar a doua, în ștergerea amintirii lor.**

Chinul amintirii păcătoase

Pentru cel care a osândit păcatul și nu mai dorește să îl facă, amintirea devine un chin necruțător. Cu toate că ne străduim să ne păstrăm curăția duhovnicească, amintirea greșelilor ne împunge cu acul ei otrăvit. Sfântul Nil Ascetel ne oferă câteva remedii în acest sens: "Desigur, liniștirea le este un lucru foarte ostenitor celor ce s-au lepădat de curând, căci amintirea, luându-și acum răgaz, mișcă toată necurăția care zace în ei, ceea ce n-a apucat să facă mai înainte pentru mulțimea lucrurilor care prisoseau.

Dar pe lângă osteneală, liniștirea are și folos, izbăvind mintea cu vreme de tulburarea gândurilor necurate. Căci dacă vreau aceștia să-și spele sufletul și să-l curățească de toate petele care îl necurățesc sunt datori să se retragă din toate lucrurile prin care crește întinăriunea și să dea cugetării multă liniște; de asemenea să se ducă departe de toți cei care îi întărită și să fugă de împreună petrecere cu cei mai apropiați ai lor, îmbrățișând singurătatea, maica înțelepciunii. Pentru că este ușor să cadă aceștia iarăși în mreșile din care socotesc că au scăpat, când se grăbesc să petreacă în lucruri și griji de tot felul. Și nu e de nici un folos, celor ce s-au strămutat la virtute, să se bucure de aceleași lucruri, de care s-au despărțit, disprețuindu-le" (Cuvânt ascetic, p. 184). În primul rând, pentru a putea păstra curăția sufletească avem nevoie să renunțăm la acele lucruri care ne măresc războiul duhovnicesc. **Dacă știm că suntem ispițiți de mândrie, să încercăm să nu mai râvnim la posturi de conducere. Dacă ne ispitește lăcomia pântecelui, să renunțăm la mâncărurile care ne ațăță foamea. Dacă ne amenință iubirea de argint, să facem milostenii și să nu ne extindem afacerile peste măsură.** Însă nu doar lucrurile exterioare, ci și anumite persoane ne pot fura starea de liniște. De aceea, este bine să vorbim și să păstrăm relații de prietenie cu cei care doresc să aibă aceleași virtuți ca noi. Desigur, nu vom respinge acum pe toată lumea! Însă de unele persoane va trebuie să ne separăm, tocmai pentru a păstra rodul păcii noastre. Cei de care trebuie să ne ferim preponderent sunt bârfitorii, oamenii foarte mândri și doritori de slavă deșartă. Nu trebuie să legăm relații de prietenie cu persoane care au aceste defecte majore. Asta nu ne împiedică să le ajutăm financiar sau sufletește atunci când au nevoie. Înseamnă doar să nu le încredințăm propriile gânduri. **Oamenii pătimiși nu îi înțeleg niciodată pe cei liniștiți. De asemenea, avem nevoie să lepădăm de la noi orice grijă lumească. Nu trebuie să ne sufocăm în disperare, ci să nădăjduim în Dumnezeu.**

Obișnuința piere greu

Să nu ne așteptăm la o reușită din start, deoarece nimeni nu poate să învingă ușor obișnuința sădită în sine. **Dacă vreți să vă măsurați puterea, încercați să renunțați la un obicei zilnic și veți observa cu tristețe cât de neputincios este omul.** "Obișnuința, fiind o greutate care atrage la ea, este de temut ca nu cumva aceasta să le tulbure iarăși liniștea câștigată cu multă sânguință, prin îndeletniciri urâte și să le împrăștieze amintirile rețelor săvârșite. Pentru că mintea celor ce s-au desfăcut de curând de păcat se aseamăna cu trupul care a început să se reculegă dintr-o lungă boală, căruia orice prilej întâmplător i se face pricină de-a recădea în boală, nefiind încă destul de întremat în putere. Căci nervii mintali ai acestora slabi și tremurători, încât e temere să nu năvălească din nou patima, care de obicei este ațățată de împrăștierea în tot felul de lucruri" (Cuvânt ascetic, p. 184). Slăbiciunea vădită a propriei minți are nevoie de o lungă perioadă de refacere. **Așa cum după o operație avem nevoie de o perioadă de recuperare fizică, și recuperarea propriei păci interioare se face treptat, iar nu imediat.** Cu toate că ne dorim să dobândim un dar neprețuit, dorința nu este suficientă pentru a-l obține. **De aceea, odată ce am început să dobândim puțină liniște, este bine să o păzim eficient, pentru că altfel o vom pierde repede.** De asemenea, este bine să nu ne întoarcem la vechile obiceiuri după ce am constatat că avem pace. Acest lucru ne-ar aduce doar pierderea ei. "Prin urmare, să nu se amestece monahul, înainte de ce a dobândit deprinderea desăvârșită a virtuții, în tulburările lumii, ci să fugă cât mai departe, așezându-și cugetarea la marea depărtare de zgomotele ce răsună jur împrejur. (...) Căci atunci vine desăvârșita liniștire, când nu numai faptele, ci și amintirile lor încetează, dând sufletului timp să poată vedea chipurile întipărite și să lupte cu fiecare dintre ele și să le scoată din cugetare. De vor intra alte și alte forme, nu va putea șterge nici întipăririle de mai înainte, cugetarea fiind ocupată cu cele care vin" (Cuvânt ascetic, pp. 185-186).

PROGRAM

Duminică, 24 noiembrie, ora 11 am – Sfânta Liturghie (Dregătorul bogat-păzirea poruncilor)

Sâmbătă, 30 noiembrie, ora 10 am – Sfânta Liturghie (Sf. Ap. Andrei, ocrotitorul românilor)

Sâmbătă, 30 noiembrie, ora 3 pm – Sfântul Maslu

Duminică, 1 decembrie, ora 11 am – Sfânta Liturghie (Porunca Iubirii)

Duminică, 1 decembrie, ora 1:30 pm – Agapă festivă (Ziua națională a României)

Liniștea este începutul curățirii sufletului.
– Sfântul Vasile cel Mare